

fjæter en: Er det ubetimeligt, skulde det ærede Medlem ikke have talt.). Det forekommer mig, at denne Bemærkning kan meget mere vendes imod dem, der have reist denne Diskussion, end mod dem, som gjøre opmærksomme paa, at det var ubetimeligt at reise den. Hvad Landstinget vil gjøre, er dog Noget, som jeg ikke tror, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) kan — hvor nøie end hans Forhold maatte være til Landstinget — sige med Sikkerhed, og jeg tror derfor, han maa erkjende, at Conseilspresidentens Paastand om, at det vil blive en Strid mellem Folkething og Landsting, er lige saa god som det ærede Medlems Paastand om, at det vil blive en Strid mellem Rigsdag og Regjering. Foreløbig er Striden nemlig mere af den Art, som Conseilspresidenten omtalte, end af den Art, som det ærede Medlem omtalte, da det jo dog maa være det ærede Medlem vitterligt, at Regjering og Landsting hidtil have fulgtes ad. Det ærede Medlem maa erkjende, i alt Fald som en Mulighed og som en nærliggende Mulighed, at Situationen vil netop være den, at det er ikke mellem Rigsdag og Regjering, Striden staar, men mellem Folkething og Landsting. Det er jo meget muligt, at selv om man herfra nok saa tydelig vil sige til Landstinget, at man ikke har Noget imod det, ikke har Noget imod at søge yderligere Overenskomst med det under Forudsætning af, at Ministeriet træder af, vil Landstinget, hvad enten det holder paa det nuværende Ministerium eller ikke, finde Opstillingen af en saadan Fordring: at være en saa farlig Forkættelse ad denne Vej til at hævde Folkethingets Ænherredømme over hele Staten og Regjeringen, at de maatte mene, at de ikke vilde kunne gaa ind paa at slutte en Overenskomst, som bødtes dem paa den Betingelse. Dette er en Mulighed, som det ærede Medlem vistnok ikke kan miskjende, thi Landstinget vil sandelig ikke kunne siges at mangle Fremsyn, hvis det siger som saa: Om end noget Saadant bydes os i dette Dieblis overfor et Ministerium, som vi ikke have saameget imod at lade falde — hvad jeg aldeles ikke veed, om Landstinget har overfor dette Ministerium — saa kunde det jo imorgen bydes os overfor et Ministerium, som vi have Mere imod at lade falde. Ved at erklære, at man kun vil slutte en Overenskomst med det andet Thing paa den Betingelse, at en vis Regjering, som foreløbig befinder sig i Overensstemmelse med det andet Thing, viger, er man kommen ind paa den lige Vej til det, som vi i alt Fald maa opfatte som en fuldstændig Misgjendelse af Forsætningen, nemlig til Folkethingets absolute Ænherredømme. Men under Forudsætning altsaa af, at Situationen udvikler sig saaledes, har saa den ærede Ordfører givet noget Svar paa det Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hindenburg) saa klart og skarpt rettede til ham, det Spørgsmaal nemlig: hvilken anden Løsning findes

der da af denne Situation end den Løsning, som betegnes ved en foreløbig Finantslov? Som sagt, det Svar, at Regjeringen kan jo gaa, er i saa Henseende ikke noget Svar. Det er ingenlunde sikkert, at det vil kunne klare Sagen, og at det vil være tilstrækkeligt for Landstinget til at gaa over til Folkethinget; men det var det Æneste, som den ærede Ordfører svarede. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) sagde, at der var jo Noget, der laa saa nær, at det var umuligt, at man ikke kunde se det, det nemlig at forlænge den midlertidige Bevillingslov. Nuvel, det er jo muligt, at dette kan opnaas. Det er jo muligt, men ingenlunde sikkert, at Folkethinget vil gaa ind paa en saadan Forlængelse, ligesom det jo heller ikke er sikkert, at Landstinget vil gaa ind derpaa. Det er ingenlunde sikkert, at Landstinget vil gaa ind paa at anerkjende den Tilstand, at vi skulle sidde her i et halvt Aar eller mere, og nu paa ottende Maaned arbeide paa at faae en Finantslov, uden at det kan lykkes, og det er ingenlunde sikkert, at Landstinget vil lette Forskættelsen af en saadan Behandlingsmaade af Finantsloven ved at gaa ind paa en Forlængelse af den midlertidige Bevillingslov. Det er virkelig ikke saa let, som de Herrer tro. Svormegen Nos de Herrer end mene at kunne give sig selv med Hensyn til Finantslovens Behandling i Realiteten, saa kunde de dog aldrig komme bort fra, at det Lidrum, som dens Behandling har taget, er ligefrem — jeg tror ikke at sige for meget, naar jeg siger — utilbørligt. Jeg vil ikke dermed sige Noget, som i mindste Maade skal være faarende for de Herrer, da jeg tror, at de vistnok have arbeidet meget troligt; men den Tilstand, at man kommer sammen paa den i Grundloven fastsatte Tid, at Finantsloven forelægges strax Dagen efter Rigsdagens Sammentræden, og at det desuagtet ikke er muligt at komme videre end til, at Finantsloven akkurat ved Finantsaarets Udgang kan komme ind i Landstinget, men umuligt — selv ved en nok saa forceret Behandling — kan komme til Afslutning der, er utilbørligt, og at godkjende en saadan Tilstand gjennem en Række af fortsatte midlertidige Finantslove, er Noget, som maasse kan vise sig som en Udvei, men som dog altid maa erklæres for at være en meget sørgelig Udvei. Og hvis nu dette glipper, saa er det vi staa overfor det Spørgsmaal: Hvad saa? Og hvorledes vil man saa undgaa den foreløbige Finantslov? Den ærede Ordfører bebudede jo forleden Dag, at vi under denne Sags Forhandling idag skulde faae tydelige Oplysninger saavel om, hvorvidt ærede Medlemmer her i Salen, som om, hvorvidt Regjeringen erkjendte eller ikke erkjendte Lovligheden af foreløbige Finantslove, og i saa Henseende er man jo kommen godt ind paa en Rationelisation baade af Medlemmerne og af Regjeringen. Navnlig sagde jo det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), at han